

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números strassats 10 céntims.

MINISTRACIO y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

PUIGCERCÓS.

s un poble desventurat de la província de Lleyda, situat sobre una altura, que com si 's negués a suportarlo per més temps, s' agrieta y s' esclavissa, deixant sense abrigh ni amparo a alguns centenars de personas.

De las grietas obertas sobre 'l terreno brotan vapors sulfurosos, com si amenassés la próxima erup-

ció de un volcán.

No hi ha remey per aquell poble, que sense l' aussili de la caritat, desapareixerà del mapa.

¡La caritat! May s' ha implorat en va entre catalans. Catalunya siguié la primera que acudi a socorrer als inundats de Murcia; Catalunya siguié també la primera que portá a Andulsia 'ls ausilis que reclamavan las victimas de aquells espantosos terremotos que tants estragos produhiren.

Avuy la catástrofe no es tan aterradora. Se tracta de un poble petit, y per lo mateix un petit sacrifici bastará a consolarlo.

¿No 'l farà Catalunya?

Induptionablement que sí. Haventlo fet major y més important per poblacions y comarcas, encare qu' espanyolas, no catalanas, com ha de negarlo a un poble com Puigcercós, que forma part de Catalunya, qu' es com si dignessém un individu de la nostra familia?

Recomaném als nostres lectors tan humanitaria empresa, prezantlos que ab son óbol contribuheixin a aumentar las suscripciones obertas per acudir en socorro de Puigcercós.

LA REDACCIO.

TORNEUME 'L RAL.

L istiu, per efecte de la calor solen fermentar y descompondres totas las sustancias. Articles alimenticis que durant l' hivern se conservan una senmana, al istiu se tornan agres en menos de vintiquatre horas.

Lo mateix passa ab la politica d' istiu: tot desseguida agreja, y no hi ha paladar que la resisteixi, ni estómach que pugui suportarla.

Aquí tenen sino lo que succeheix ab los homes de la fusio y ab los homes de la conservaduria, y més encare ab los últims que ab los primers.

Sagasta sembla que anyori al general Cassola y fa tot lo imaginable per enternirlo y ferlo tornar a caseta. Lo

mateix li passa a D. Anton ab en Romero Robledo. Lo Monstruo está embafat de politica seria, vol reanudar aquellas *juerguecitas* del principi de la restauracio y crida al més flamench y salerós de tots los politichs, a veure si restablint las bromadas de altre temps se tréu quinze anys de sobre.

Es la mania de tots los homes que cap a sas vellesas se fan calaveras; no troban gust en res; pero tiran endavant forjantse la ilusio de que fent lo tronera 's rejuveneixen.

Pero s' ha de tenir en compte una cosa: en Sagasta procedeix en aquest punt ab més desembrás que 'l desventurat malaguënyo, de tal manera que no sembla sino que a D. Práxedes totas li ponguin, y a D. Anton totas se li tornin llocas.

Que 'l general Cassola entri de nou en la fusio es cosa, francament, que a la majoria dels fusionistas los té sense cuydado. Allá ahont n' hi menjan deu n' hi menjan onze ab major motiu n' hi menjará un més allá ahont la taula está parada per deu mil, per cinquanta mil, per cent mil.

Lo reingrés del general Cassola en la fusio tot lo més farà arrufar lo nás al héroe de Sagunto, imprimint a la seva cara un aspecte una mica més lleig que de costum; pero aixó, lluny de ser un inconvenient, es una ventajeta, perque un héroe tan com més lleig es, més respecte fa.

No li succeheix igual al Monstruo. Apenas insinuada la idea de que 'l pollastre de Antequera tornaria a entrar al galliner conservador, tot desseguit s' ha armat la gran marimorena del sigle. Altres galls de gran tamanyo y de torts esperons, tals com en Sitvela y en Torenó s' han estarrufat de mala manera, y ab las crestas encesas y ab los ulls llampeguejants, ja semblava, avants de veure'l que se li tiravan a sobre. Si arriba a entrar al galliner, lo matan a picadas.

¡Quina gresca més espantosa!

Per últim lo monstruo ha hagut de recullir velas, dihent:

—Féume l' obsequi de no insultar al meu protegit, qu' es la flor y nata de l' Andalusia... Tinguéuli totas las consideracions, y jo 'us abono que lo qu' es per ara no vindrá a barrejarse ab vosaltres... Pero no l' insulteu, que tal poden anar las cosas y de tal manera pot ser necessari 'l concurs de tots los homes de bona voluntat, pera salvar las institucions, que 'l millor dia, vosaltres mateixos que avuy l' aburriu ab tota l' ánima, seréu los primers que surtireu a rebre'l entre demostracions de goig y cants de triunfo.

Aquestas paraulas han calmat l' esbalot; pero 'l pollastre de Antequera s' ha quedat afora, buscant galliner.

Qui entre mitj de aquest enredo fa més llástima, es D. Cristino

Figúrinse que alló de la coincidencia es una corda tan llarga que un dels seus extrems toca als fusionistas y l' altre arriba als conservadors.

Lo general Cassola remata un dels extrems y en Romero Robledo l' altre.

Don Cristino, per tenir la corda més segura, se l' ha caragolada al coll, y ara succeheix que mentres D. Práxedes estira pel costat de 'n Cassola, D. Anton estira

pel costat de 'n Romero, y 'l pobre D. Cristino está que tren un pam de llengua.

¡Desventurat D. Cristino! ¡Qui havia de dirli que taria la mort de Judas!... ¡La mort dels traydors!

Tal es, avuy com avuy, l' aspecte de la politica. Separarse, tornarse a unir y separarse de nou. La fermentacio, la descomposicio, la podridura. Ausencia de tota classe de ideals y exhuberancia de tota classe de apetits.

Viure com los parassits sobre un pais cada dia més esquilmat, a cada moment més pobre, y no cabent tots demunt de un cós tan migrat, barallarse 'ls uns parassits ab los altres.

Don Anton deya aquest dia:

—Es necessari constituhir agrupacions fortas y robustas y restablir lo torn dels partits.

Traball inútil.

Ab torn ó sense torn, está la troca massa embullada, perque la politica monárquica pugui seguir com un fil. A cada estirada que li dongan s' armará un nou embolich, fins que surti algú ab la suficient energia per tallar la troca.

¿Qui será aquest home? *

Encare no s' entrevéu; pero ell vindrá en lo moment oportú.

Si 'ls partits republicans sapiguessém entendre'ns, ja hauria arribat.

Espanya está cansada de aqueixa politica menuda, fosca, embrollada y sense horisóns; la nació no pot suportarla per més temps. D' ella aparta la vista com de una farsa pesada y fastidiosa. Una gran part de la nació fins s' hi ha adormit, y la que permanece desperta badalla de fastich.

Es ja qüestio de que tothom s' aixequi y de que 'l pais en massa exclami:

—Torneume 'l ral, que no vull més comedia.

P. K.

Espanya hi ha una poblacio que se 'n diu Plencia.

A Plencia hi ha ajuntament, pero a pesar d' aixó, 'l pressupost municipal s' ha tancat ab un sobrant de més de onze mil pessetas.

¡Sobrants un ajuntament d' Espanya!

Si 'ls concejals de Plencia fossin uns senyors que jo sé, ja veurian vostés com aquest sobrant s' evaporaria desseguida.

Y 's convertiria en déficit.

Dintre de pochos dias en Cánovas anirá a Paris. ¡Quin honor per la gran ciutat!

Tenir dintre d'ella las dugas cosas més altas del mon.
La torre Eiffel y en Cánovas.

Diu un diri del gremi clerical:

«Aquí, ahont veyém los temples per terra; aquí ahont veyém los sacerdots morintse de gana...»

Vels hi aquí una cosa que no l'havia sentit dir may.
¡Un capellá morintse de gana!
No m'atreviré a dir que m'agradaria véureu... pero vaja, sería una cosa curiosa.

L'emperador de Alemania ha passat una revista militar en la Plassa de Strasburg.

¡Pobra Alsacia!

¡Sempre ab las botas del militarisme sobre 'l cor!

L'escena á Rentería.

La reyna regent, acompañada de una comitiva numerosa y llubida, se presenta á visitar una fábrica de galletas; pero 'l porter surt al pas dels forasters dihent:

—Dispensin, no 's pot entrar.

—¿Cóm s'entén?—li responen.—La senyora es la reyna d'Espanya.

—Ho crech molt bé; pero l'amo es fora y tinch ordres rigurosos quan ell no hi es, de no deixar entrar á ningú.

Y no hi hagué més remey. La comitiva tingue d'entornarse'n sense visitar la fabrica.

Y ara diguin ab franquesa: ¿qui 'ls fa més efecte: aquest simple porter ó D. Francisco de Paula?

¿L'home tieso ó l'home flexible?

Lo que compleix lo seu deber com un home, ó 'l que als estímuls de la cortesania s'arrastra com un cargol?

¿Quins exemples donan de vegades los homes humils als homes que 's creuen ser més poderosos!

Deya *El correo catalán* al inaugurarse la *Exposició universal de París*:

«Me estremezco también al considerar cuantos, sin pensarlos quizás, cooperarán á esta apoteosis sacrilega concurrendo á darle esplendor llevando los objetos de su producción ó de su industria á la gran Exposición universal de París, centro donde se consumará este sacrilegio, y donde se contestará á las voces de la iglesia y del cielo con la exhibición orgullosa del saber del hombre y de su poder.»

«Y cooperarán también, cuantos vayan á visitar este colossal Certamen, á mezclarse en esa orgia universal de los placeres y de los refinamientos del sensualismo. llenando de oro las arcas de esa nación y pagándoles el coste de su impio festín.»

Y en efecte.

Lo rey de las húngaras acompañat de la seva familia ha anat á París á visitar la Exposició.

Si 'l *Correo catalán* guarda encare aquell trabuch ja té un medi d'emplearlo.

Res de sublevarse...

¡Clavis un tiro!

Ja están nombrats los obrers que han de anar á París á expensas del Ajuntament.

Entremij de molts que 's mereixen aquesta distinció hi trobo 'l nom de tots los que s'han distingit creant entusiasme en las arribadas y altras moixigangas de que ha sigut héroe y objecte l'arcalde de Barcelona.

No tinch necessitat de consignar lo nom de aquests fulanos, porque tothom los coneix.

Ja ho sabrán en lo successiu. A certas personas l'entusiasme no 'ls surt del cor, sinó del ventrell.

Ja está acordat que 's procedeixi á tirar á terra l'edifici del arsenal del Parch, per construhiri 'l Palau Real.

Y diuhén que l'arcalde de Barcelona pateix de reumas!

Ell podrá tenir un reuma que d'aixó tant se me 'n dona; pero el gran dolor del sigle qui 'l pateix es Barcelona.

Lo Palau Real del Parch es un edifici que servirà durant un sigle las cinch ó sis vegadas (si hi ha monarquia) que 'l rey, si n'hi ha, puga venir á Barcelona.

Y per aixó 's gastan milions en una ciutat ahont las escuelas municipals estan instaladas en casas de lloguer insuficients y mal acondicionadas.

¿Cóm no s'ha sentit, dintre del Ajuntament una veu republicana que 's té eco d'aquest verdader escándol?

Que un marqués ab quartós d'altres siga agrahit, se compren; més que 'ls republicans callin, no pot anar, francament.

Las declaraciones que va fer en Moret desde Santa Agueda, las ha rectificadas desde Spá.

Aixó es molt propi dels polítichs ayualits.

Tot cambi d'ayguas suposa en ells un cambi de opinions.

Los republicans han guanyat las *meas* de las Diputacions provinciales de tot França.

Ni un sol departament deixa de tenir la *messa* composta de republicans.

Vaja, que 'ls partidaris de 'n Boulanger han fet un pá com unas hostias.

Un exemple digne de imitarse.

L'arcalde de Sant Salvador (Vizcaya) ha portat als tribunals al rector del poble per haverse permés fer un sermó violent contra la Constitució del Estat.

Deurian tots los arcaldes mostrar aquesta energia, y així, «á quien Dios se la de San Pedro se la bendiga.»

L'Estat actual d'Europa, entre mitj de un sens fi de motius de alarma, otereix un contrast brillant y altamente significatiu.

Italia reforsa 'l port de Spezia de una manera formidable, com si estigués en vigílias de un atach.

Alemania activa 'ls seus armaments, y cambia tota l'artilleria de combat, gracias al descubrimient de una pólvora de nou sistema, de la qual se promet efectes maravillosos.

Inlaterra reunex, per assombrar al emperador Guillelm, la esquadra més formidable que han vist may los nascuts.

¿Qué fa en tant la República francesa?

Fransa realisa lo que no ha realisat may cap més poble de la terra: una exposició universal verdaderament assombrosa.

A París s'han donat cita tots los homes del univers que valen alguna cosa per lo que pensan, per lo que crean, per lo que produheixen.

Fora de Fransa la guerra, l'amenassa, la destrucció, la barbarie.

Dintre de Fransa la pau, l'estimul, la prosperitat, la civilisació.

Quan arribi 'l moment de pendre un partit, los guberns podrán ordenar lo que vulguin; pero en ultim extrem los pobles decidiran.

CARTAS DE FORA.—L'altre dia á Iborra (provincia de Lleyda) va haverhi un escándol á causa de las intemperancias del rector mossen Tomás. No content ab no haver anunciat las funciones religiosas de la festa major, segóns es us y costum, va cremarse perque la música dels jóves al passar la professó va tocar una marxa religiosa. Jo ja ho veig: com que 'l senyor Ribera 's creu que allí no hi ha més autoritat qu'ell, no deu volguer que 'ls músichs toquin sense 'l seu permís.

Lo rector d'Alcaráz diu que 'ls balls dintre de las casas son inmorals, perque hi ha recóns que son molt foscos... ¡Vaja, que més foscos que certs recóns de las iglesias...!

Sembla que á Morell, á pesar de la mala cullita y calamitats que afligixen á la gent, la festa major ha sigut espléndida. S'entén: espléndida á benefici del rector, que mentres la gent se mor de gana, ell explota la llana qu'és un gust.

Convindria molt que 'l rector de Pallejá deixés tranquils als socis de *La llum*, que al fi y al cap es un centro benéfich é instructiu. Perque si continúa dihent lo que diu de la citada societat, es possible que qualsevol dia tingui un disgust.

A Vilafranca 's fa propaganda carlista á tot drap. No fa molts días, un carcunda que ha fet la guerra passada de gacetillero del *Cuartel real*, deya qu'és precis defensar lo catalicisme ab las armas á la má. ¡Xóooo! Cuydado ab desfermarse.

CARTA DE CUBA.

Señor Director: Li escribo por darli una explicacion de la exacta situasion de aquesta tierra abonde vivo.

No extrañe si en esta plática cometo faltas d'estética, pues sé muy poch la grimética y menos aun de gramática.

Usted ya recordará que hase tiempo la isla estaba de una manera, que daba fips lástima de mirá.

Había más bandóleros casi que quente de bien; todo se hasta malbien en inquenios y en poteros.

No había a lmenistrasion, ni orden, ni seguridad, ni pas, ni morandad, ni vergüensa ni opinion.

No se hasia cap negoci, el oro seguía en suba, y esto, más bien que una Cuba, casi ¡aresta un cocí.

Cuan aplauso universal, llegó la notisia un dia de que muy aviat vendría aquí un nuevo queneral.

Desian de él que en España era en extremo apresiado, qu'era serio y arrocauo y más recto que una caña.

En la mayor part dels diários había su geografía, pintando su balentia y dando detalles muy barios.

Y la quente, entusiasmada, layendo aquellos extremos.

exclamaba:—¡Al fin beremos la isla moralisada!

Llegó el señor Salamanca; fuimos allí comisiones quan músicas y pandones, plens tots de alegría franca.

Hablamos quan él un rato, nos contó tot lo que haría y al despedirnos, desía:

—Al que se tuerza lo mato. En efecte: l'endemá, al alsaar de la cama, hiso dar una proclama...

¡una proclama hasta allá! ¡Cuan qué gusto 'ns aturamos en todas las cantodadas!

¡Cuan qué cubilo y palmadas sus promesas celebramos!

¡Ni Tacón! En sus palabras dejaba transparentar el deseo de arreglar este rebaño de cabras.

Perseguir los bandóleros, expurgar la polisía, atacar cuan bisarria los focos dels chanchulleros.

Quitar quan dennedo y brfos la corrupcion de l'Habana, fer baldeo de la aduana y extirpar todos los líos.

Desde el fñángo al magnate, para todos iba á haber, baco pena de tener que liar pronto el petate.

Pasó aviat una mesada y todo marchaba igual; el flamante queneral aun no había hecho nada.

Esperamos otro mes, y otro y otro, y al fin bimos que tot aquello que oímos era casi igual que res.

La misma inmoralidad, la misma combinasion, y la misma corrupcion y la misma ruindad.

La cosa no tiene nombre... ¡Tanto que en él confiábamos y hoy estamos como estábamos ilavoras que llegó este hombre!

Ja cal, pues, que este gobierno guayte un poco este país, porque, de seguir aixís, baldrá más ir al infierno.

Que mande otro queneral más activo y ménos fútil, pues este ha sortido inútil. Siempre suyo: *Pau Ordal*.

Per la copia:

C. GUMÁ.

L' HOME DISGUSTAT.

Así ja poden figurarse quí es: es don Arseni

Hi ha homes que neixen per estar sempre contents: ni ha d'altres que sembla que han vingut al mon per estar enfadats sempre. Lo general Martinez Campos es un d'aquestos.

Quan governa está cremat, quan no governa está cremat, quan las Corts funcionan está cremat, quan las Corts se tancan está cremat: lo seu destino es estar cremat continuament.

Pero ara sembla que 'l seu disgust revesteix un carácter gravissim. Está cremat... com sempre; pero ho está d'una manera total, radicalíssima. No es ja un carbó que comensa á escalfarse: es una brasa completament vermella del foch.

Un periodista que l'ha anat á veure á las costas del Cantábrich, dona compte de la seva visita en aquestos ó parescuts termes:

—Deu lo quart, general; vinch á saludarlo...

—.....

—Sembla que no contesta. ¿Qu' está enfadat?

—.....

—¡Diable! Qualsevol se pensaría que s'ha tornat mut.

—.....

—En fi, ho sento: 'm retiro y quan torni á Madrid diré que 'l general Martinez Campos ha perdut l'us de la paraula... ¡Estiga bo!

—Vingui—diu lo general, quan veu que 'l periodista se 'n va de veras—vingui, y dispensim las mévas genialitats. Ja sab que jo soch aixís, una mica aspre...

—Pero, cóntim... ¿qué té? ¿que n'hi passa alguna?

—Algunas y tot. Estich disgustat, molt disgustat.

—¿Ab qui? ¿per qué?

—Ab en Sagasta, ab en Martos, ab en Cassola, ab l'Alonso Martinez, ab...

—Lo periodista 's posa á riure:

—Digui qu' está disgustat ab tothom.

—Si senyor, té rahó: estich enfadat casi ab tots los homes polítichs d'Espanya...

—¡Y aixó!

—¿Vol que li sigui franch? M'empipa, 'm carrega que fassin, y diguin, y pactin y combinin sense comunicarmho, sense consularme á mí per res... ¡Com si jo no fos ningú!

—Fugí! Justament no hi ha cap persona á Espanya que tingui las simpatias que vosté té.

—¡Cá cá! Estich disgustat, vull estar disgustat y...

Aquí fa una pausa.

—Y qué?—pregunta 'l periodista.

—Y... se 'n recordarán.

—¿Que pensa ferne alguna?

—Ara: nó: no vull ficarme en res en tot aquest istiu; pero quan vingui l'octubre...

—¿Qué?
—Res.
No 'l va poguer treure d' aquí. 'L general va adoptar un ayre serio y amenassador, capás d' espantar un toro.
De manera que únicament sabém que 'l general está prodigiosament disgustat, y que quan vingui l' octubre...
¡Vajin á sapiguer qué rediable farà don Arseni quan vingui l' octubre!
Siga com siga, la noticia ha caygut com una bomba en mitj del camp de la política, y tothom s' ha posat á tremolar.
En Sagasta no fa res més que contar ab los dits per veure quants dias hi faltan per arribar al octubre.
En Cánovas no las té totes, y ha dit á n'en Romero que d' alló d' unir-se ab ell no hi ha res. fins que passi l' octubre y veji qué determina en Martínez Campos.
En Martos ho ha suspés tot fins després del octubre.
En Cassola té més por al octubre que á la seva sogra.
Tothom pensa ab l' octubre, tothom tem l' octubre, tothom veu venir l' octubre com un monstro que se 'ns ha de menjar vius.
¿Qué far en Martínez Campos al ser al octubre?
Aquí está 'l problema.
Diu que próximament sortirà una estrella ab cua, que resigna la fi del món.
¿Quí sab!
Potser aquesta estrella y en Martínez Campos están avinuts per enviarho tot á can Pistras.
En fi... al octubre sortirem de duptes. Esperém.
Esperém... y tremolém.

FANTÀSTICH

LA NOVA INTERNACIONAL.

l'ha hagut huelgas de fusters, de manyáns de mestres de casa, de treballadors de fàbrica, de conductors del tranvia, de cotxeros, de mossos de café... huelgas de tots los estaments.
Sens dupte perque 'l ser capellá no es cap ofici. entre tantas huelgas com registra l' historia del treball, no hi havia hagut fins ara una huelga de capelláns.

Pero ó molt m' enganyo ó no ha de passar molt temps sense que 'l ram eclesiástich segueixi las tendencias generals.

Primer sintoma d' aquest moviment: lo que ho passat á Roma á la vista del Vaticá, en lo centro més poderós de la industria eclesiástich. Sempre aquests aconteixements, al igual que las congestions, comensan pel cap.

Donchs á Roma, vinticinch capelláns de caldereta, pobres eclesiástichs de missa y olla magra, van tramar un complot contra 'ls als dignataris de la Iglesia. contra 'ls cardenals, los arquebisbes, los bisbes y 'ls canonjes, que sense desferismarse com ells, s' engrixan á la salut del proletariát eclesiástich, recullint lo vi blanch de la vinya del senyor, sense deixar als altres pobres, que la cavan y la esmagencan, més que la brisa quan está ben expremuda.

Contra aquests vinticinch capelláns s' han desfet las iras dels poderosos.

Per interina providencia lo Papa 'ls ha privat fins de dir missa. Es á dir, los ha despatxat punt en blanch.

Es de creure que, una vegada lliensats en la pendent de las reivindicacions no se la deixarán portar al molí.

Capelláns hi ha com ells pobres y miserables, que passen las mateixas necessitats y sofreixen la mateixa miseria. Sigan homes una vegada á la vida. Que s' associhin, que 's federin, y que 's posin de cul á la paret. Lo porvenir es seu si tan s' hi empenyan.

¡Guerra als burgesos de la Iglesia! ¡Ay dels esquirols que 's fan cómplices dels poderosos!

En aquesta lluyta del xavo contra 'l duro, nosaltres estém resoltament al costat del xavo.

P DEL O.

Sortirà la próxima senmana:

CANSONS DE LA FLAMARADA

per C. GUMÀ

Un magnífich tomo de 128 páginas ab una cuberta á dugas tintas

CONTRAORDRES.

Las Corts, que s' havian de reunir al octubre, no 's reuniran fins al desembre.

Aixis los diputats podran menjarse 'l gall junts.

Si es que llavoras quedan galls encara.

Perque al pas que aném, á Espanya aviat no hi haurá sino una classe de virám:

Mussols.

Lo *Diario Español*, periódich romerista, diu en tó amenassador que baix la superficie de la política se senten bramar las onadas ab verdader estrépit...

¡Pobre diari! Sent los budells que li roncan y 's pensa que son las onadas.

Lo que pot la debilitat!

Alemania sembla que tracta de conseguir que Espanya entri en la *Triple aliansa*.

¡Temps perdut! Aquí ningú la escoltará.

Si per cas s' ha d' entendre ab en Martos, qu' es un senyor que s' alia ab qualsevol.

A Vich ha comensat á publicar-se un periódich carlista ab lo titol de *La comarca Leal*.

Molt humanitari es qu' en la terra de las llangonissas surti un periódich de aquest género, destinat á consolar al rey de las húngaras.

Que hi haja al menos algú que li donga llangonissa, quan ¡ay! ¡son tants los que li donan butifarra!

Veus aquí, segons un periódich, los regalos que ha fet D. Francisco, avi del rey, als seus nets.

Dugas ninas, una d' ellas autómata que juga á cartas y fá ab ellas jochs de mans.

Y l' altra impermeable, que flota sobre l' aygua y neda.

Traduhim aquestas ninas al género masculí, femne *ninots* y tindrem:

Lo ninot que fá jochs de mans, un ministre gran elector, com per axemple en Romero Robledo.

Lo ninot que 's tira á l' aygua y neda sense anarse'n á fons, un president de consell de ministros de fortuna, com per axemple en Sagasta.

Sempre es bó que 'ls que han de ocupar lo primer siti de la nació se acostumin desde petits á las manyas de certas ninas.

Aixis després, quan son grans, no se 'ls farà tan estranyas las tretas de certs ninots.

A la primera audiencia concedida pel nou arcalde de Madrid als seus administrats, van presentarseli trescentas personas.

Y tolas trescentas van demanarli lo mateix.

Empleos.

Aquí á Barcelona succeheix una cosa molt distinta.

Las personas que 's presentan á l' arcalde, no demanan empleos.

Se contentarian ab que se 'ls paguessen los comptes atrassats.

Cosas de *El Barcelonés*.

«Por nuestra parte, tiempo hace que venimos predicando contra la indiferencia del cuerpo electoral y recomendando á éste mayor y más directa intervención en los actos y funciones que le atañen directamente.»

S' equivoca de mitj á mitj l' incenser de D. Francisco.

L' home que té la boca plena, no predica aquestas cosas.

Perque no digan que sempre critico al Ajuntament de Barcelona, avuy me permefo dirigirli un aplauso entusiasta.

Y li dirigeixo sense restincions per haver instalat un cert número d' escolas de gimnasia.

Es necessari que la generació que puja siga ben reforçada, perque tal com van las cosas, quan los noys d' ara sigan homes, tindrán més rahó qui tinga més bon cop de puny.

Al anar á visitar un pis, pregunto al porter:

—¿Es molt gran?

—Si senyor: té quinze céntims.

—¿Quinze céntims!... ¿Que vol dir?

—Home, contant pel sistema decimal, quinze céntims son cinch *quartos*.

Lo governador de Tarragona ha tingut á bé prohibir la pelegrinació que divuyt pobles del districte de Gandesa, presidits pel bisbe de Tortosa, havian d' efectuar al santuari de Fontcalda.

Jo trobo que 'l governador de Tarragona ha procedit ab molta prudencia.

No 's perdi de vista que las vinyas están sulfatadas, y no 'ls dich res si 'ls llauts s' arriban á abrahamar als pámpols.

Un nort-america té projectat un concurs de bellesa al revés dels que s' han celebrat fins ara á Londres, Spá, Turin, Niza y Paris.

Ell no premiara á la dona més hermosa, sino á la més lletja.

Sistema més humanitari que l' altre.

Perque de tal valor pot ser lo premi que se li adjudiqui, que una dona lletja ab dot, siga passadora.

Si á Espanya 's feya un concurs politich de homes lletjos, ja se qui se 'n enduria 'l primer premi.

En Cánovas.

Un vehi de un poble de la provincia de Córdoba sorpren á la seva dona agradablement entretinguda ab un flavió.

¿Y quina té 'n fá?

Se treu un ganivet, se lleansa sobre l' amant y li talla l' orella dreta.

Ara la causa 's veurá davant del jurat.

Y componentse el jurat de cordobesos, es á dir de paysans de 'n Lagartijo, ja se jo lo que succehirá: sortira absolt.

Lo públich cridará: «¡qué se le dé!»

Y 's veurá per primera vegada á la vida que un toro haurá tallat l' orella á un subjecte que tractava de tojarlo.

—Lo nostre diputat—deya un elector—no ha obert la boca en lo Congrès, més que una sola vegada.

—L' obriria per pronunciar algún discurs, ó dirigir alguna pregunta.

—No, ca: va obrirla per pendre un vas d' aygua ab un bolado.

XARADA.

¿No la troba?—No senyó.

no la trobo.—Donchs la Marta qu' es aquella *inversa hu-quarta* que al coll porta un mocadó

dos quinta-quarta verdós

al moment la trohará.

—¡Cá! no ho crech.—¿No? ja ho veurá.

¡Marta!... ¿Qué vol senyó Ambrós?

—Tres-quatre.—Ja soch aquí.

—Mira, hermosa, aquest senyó vol saber la solució

d' aquesta *Total*.—¿Sí?—Sí

—Que la busqui que ho sabrá.

—¿Qué buscará, si no sab?

—Jo per ré no 'm trenco 'l cap.

—Es á dir que vols cobrar?

—Si senyó, sí, vull propina.

—¡No 'n volia saber d' atre!..

—Bueno, si l' *hu-dos-res-quatre* li regalare una nina.

MARANGI.

ENDAVINALLA

Si 'l sol me toca

parlo molt bé;

mes, si no 'm toca,

ningú m' entén.

Tinch dotze fillas

y un sol bastó,

¿no m' endevinas

curiós lector?

JOSEPH, [E] Y C.

TRENCA-CLOSCAS.

A LA TRENA DE ISABEL.

Formar ab aquestas lletras lo titol de un drama catalá.

AMOROSA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Vila catalana.

5 9 7 8 6 8 6 2.—" " "

4 2 9 7 8 3 9.—Carrer de Barcelona.

4 7 9 5 3 9.—Vila catalana.

1 3 6 7 9.—" " "

1 9 7 6.—Grau de parentfu.

8 9 2.—Objecte de joch.

7 6.—Nota musical.

5.—Una lletra.

ARANT!

GEROGLÍFICH.

::—::

P

1889

II

1000

LO

J. ALAMALIV.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

No serveix res de lo que envian los ciu'adans: J. Casadó, A. D. U., Un rapante, J. Martínez y Roig, Nollia, Un puigcerdanés, Peret Cap-Pelat, Un botigué, T. V. O., Trapasser, Pepa Sistachs, A. Llimoner, E. S. A., Joseph Pau, A. G. F., Tonto del panerol, Paco y Mandria, Dris Dunari, J. Terri, Duillió y C., J. Sagareas, E. Pedralvas, Papanatas, Aprement forner, Noy de Cardona, M. de Almenara, Marinet Blanch, Ignaci Iglesias, Bufa Iripas y R. Roavert.

S' insertará alguna cosa de lo que envian los ciu'adans: P. Talladas, Maragny, Maginet Petit, Cap de ciudria, Noy Cabo, Jaume Costa, Quimet Mora, V. Vidal, M. Riusech, Jorsona, R. Bertran y J. Alamaliv.

Ciutada A. Vidal Perera: está bé, pero per publicar-la nosaltres es massa seria.—J. Pujadas: tot lo qu' envia es més vell que l' anar a péu.—M. Balañs: ha d' enviar la solució.—Xavier Alemany: mil gracias.—Ego-sum: la tocarem una mica y la *xicota* anirà al pel.—R. Roura: algunas aniran.—Rey d' oros: la xarada está combinada admirablement, pero la forma es molt defectuosa: veji si la esmena.—Fandilleta: 'l sonet está molt mal accentuat.—A. Moran: lo seu 'ls versos mal amidats.—Carro, Ca'dera y C.: las noticias han de venir garantidas per una firma.—J. Damm: los seus dibuixos no fan per casa.—Sir Pistrinchs: té un pensament ingenios, pero no marxa prou bé.—Atlalbir: gracias; un dia ho aprofitarem.—Noy del Te s: revela bona tendencia; pero per publi-a e es massa defectuos.—Salvador Prats: vol dir que es veritat tot alló? De tots modos millor per vosté: potser algun dia 'n parlém.—E. Vilaret: si no fes lo final, lo sonet encara podria anar.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís-Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOS TRES PRETENDENTS.

ESpanya: — ¡Vaja, fora romanos! ¡Més m' estimo anar sola que mal
acompanyada...!